

BJERGET

Bjerget

Allerede på vejen hjem følte han sig underlig tilpas. Ikke at han havde det dårligt – ikke fordi det var én af de dage, hvor Intetheden var overvældende. Intetheden, som han havde døbt fornemmelsen, kunne til tider pludselig overvælde ham. Så blev hovedet tomt – ikke sådan tomt for tanker, som til stadighed væltede rundt derinde. Det var bare, som om tankerne ikke nåede helt ud til bevidstheden; de blev på en måde ikke registreret af ham selv. Derfor blev verden omkring ham til Intethed. Hans ydre sind blev koblet af, og maskinen krop måtte klare de basale daglige gøremål uden bistand fra hans tankevirksomhed.

Til tider kunne der gå dage, hvor han på denne måde gik rundt med et tomt hoved i en tom verden – og når det ikke skete for ofte eller strakte sig over for lange perioder – var det såmænd en udmærket måde at koble af fra hverdagen på. Blot kunne det være vanskeligt for ham at fokusere på sit arbejde på sådanne dage. Da måtte han i arbejdstiden forsøge at tvinge sin bevidsthed til at træde i karakter, hvad der aldrig lykkedes hundrede procent.

Den dag, vidste han, som han gik der på vejen hjem fra arbejde, at Intetheden ville overvælde ham inden for kort tid. Han kendte så tydeligt følelsen. Det generede ham dog ikke, da det var op til weekend, og han ikke havde store planer. I sådanne tilfælde så han ikke Intetheden som noget problem. Tværtimod kunne det være meget forløsende bare at lade sig overvælde af den – tage, hvad den kunne give. For herom var der ingen tvivl: Intetheden både tog og gav. Han vidste ikke

helt, hvad det var, den gav, men han var altid meget afslappet efter et par dages Intethed og kunne måske føle et vist klarsyn i dagene, der fulgte efter. Ikke, at det var noget religiøst, absolut ikke. Han var en helt igennem rationel og seriøs mand, som endda tillod sig selv at le en stille indvendig latter over sin egen private, melankolske Intethed. Ydermere tilskrev han sin egen opmærksomhed mod den, at den i det hele taget eksisterede. Det faktum, at han havde givet følelsen et navn, fik den til at leve!

Da han den dag nåede hjem til sin egen gade, var træerne, husene og bilerne allerede næsten forsvundet fra jordens overflade. Kun mørke streger mellem fortovsfliserne guidede ham på vej. Døren til hans hus var en tåget flade, hvor håndtaget endnu trådte tydeligt frem ved hjælp af solens skin i det blanke metal.

Hurtigt gik han ind i huset. Her var Intetheden som regel længere om at få overtaget, og han mente, at de kendte omgivelser var nemmere at bevare eksistensen af end det, han som regel kun så flygtigt på vej til eller fra arbejde.

Hastigheden, hvormed Intetheden denne gang havde overmandet ham, overraskede ham. Nervøst smed han sig på sofaen og lod blikket glide rundt i stuen for at se, hvor fremskreden situationen var. Havde han blot kunnet koncentrere sig bedre – det var vanskeligt for ham at se, om alt var på sin plads. Konstant overmandedes han og måtte anstrenge sig for ikke at overgive sig totalt til Intethedens larmende tryghed. Febrilsk forsøgte han at tænke på noget andet. Intetheden havde ikke angrebet ham så stærkt før, og han kunne mærke ang-

sten for at blive overtaget totalt murre i sin krop. Nu, nej, det gik alt for stærkt, det var alt for kraftigt – umuligt at samle tanker om et modangreb. Sorte skyer trak sammen for øjnene af ham. Lammelse spredte sig til kropsdel efter kropsdel. Fødder, ben og arme forsvandt i mørket, og med mørket forsvandt følelsen af lemmerne også. Snart var alt sort. Nej, ikke bare sort – det sorteste sorte. Sortere end den mørkeste nat. Fanden havde rystet sin kappe af sig og slængt den om jorden, så ikke den mindste solstråle eller den svageste hvisken kunne trænge ind til de lammede mennesker ... Han følte efter med hånden for at sikre sig, at øjnene var åbne, men kunne hverken se hånden eller føle øjnene. Først blev verden tom – så hans hoved. Han frygtede, hvad der ville ske, hvis Intetheden kaprede den sidste bevidste tanke, han besad – tanken og bevidstheden om, at Intetheden var til stede. Det var sidste strå, han kunne holde sig til. Forsvandt denne tanke også, ville han være endegyldigt væk. Han ville selv blive sort i sort – blive en del af den endeløse, sorte tomhed, som allerede havde opslugt verden. Han ville blive blandet med så ufattelige mængder af Intethed, at ingen og intet ville kunne udpege ham længere. Hans sidste underbevidste tanke ville forsvinde. Han ville ophøre med at eksistere. Kun et sidste væsen ville beherske universet – beherske alt. Et mægtigt væsen. Et ufatteligt endeløst væsen, der var alt, og alt var væsenet – men trods alt et ensomt væsen. En konge over uendeligheder – som kun var konge over sig selv. Den største og stærkeste skabning universet har set, men en magthaver der ikke havde nogen at proklamere sin magt over, som end ikke kunne råbe sin ensomhed og sin magt ud fra det højeste bjerg – da bjerget var væsenet selv, og råbet var væsenet selv, og altet var væsenet selv.

Noget skete, han kunne mærke det. Han havde fundet et svagt punkt – et punkt, hvorfra han kunne angribe Intetheden. Langsomt dannedes et billede af et bjerg i hans sind. Et stort, rart, håndgribeligt og stofligt bjerg, hvorfra han skulle angribe Intetheden – bevise, at verden var til, at bjerget fandtes og ham selv på toppen af det. Fysisk, stort og gennemtrængende som uimodsigeligt argument for tingenes tilstedeværelse. Langsomt kom han til bevidsthed igen. Af al sin kraft holdt han billedet af bjerget fast i sit sind – og det tog til i størrelse. På ét tidspunkt kunne han se sin hånd igen, og på et andet kunne han mærke sofaen under sig – men det optog ham ikke, for han vidste nu, hvad han ville gøre, hvad han *skulle* gøre. Han ville overvinde Intetheden, han ville sejre. Han ville bygge et bjerg!

Straks, han følte sig nogenlunde klar i hovedet, gik han i gang med planlægningen. Han måtte skaffe jord – masser af jord. Der skulle være bjælker til at støtte jorden. Han ville bygge hurtigt op – ti til femten meter – støttet af bjælkerne. Baghaven var ideel til projektet. Først skulle der konstrueres et træskelet, som jorden kunne læsses op ad. Når de ti til femten meter var nået, kunne han blot læsse på og lade jorden falde ned over væggen. Det var vigtigt for ham at bygge hurtigt og højt, han ville ikke lade Intetheden overraske sig igen, og han var ikke et øjeblik i tvivl om, at bjerget ville holde Intetheden på afstand.

Det gik hurtigere end håbet. Lastbilerne rullede i en lind strøm, bakkede ind i baghaven og læssede jorden af, hvorefter en gummiged klarede bjergbyggeriet – snart var de femten meter nået.